

Suut

Suut

Marko Niemi & Miia Toivio

Osuuskunta Poesia
Helsinki

*Kiitos Kristian Blomberg, Alfred Kordelinin säätiö, Keski-Suomen Kirjailijatalo,
Suomen Kulttuurirahasto ja Taiteen keskustoimikunta*

© Marko Niemi, Miia Toivio ja Jackson Mac Low'n perikunta 2012

Kansi: Marko Niemi & Miia Toivio

Taitto: Marko Niemi

ISBN 978-952-5954-08-1

ISBN 978-952-5954-14-2 (PDF)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2012

Jo avautuu aamu, muuri
murtuu, laivat uivat
taivaalla, virrata voit,
ulottua, tuulla voimalla, oi

laula ilmalaulua, tulilaulua,
valu iloa, valoa,
vailla valjaita, muttia,
laula lujaa, voi laula

toivoa, toivoa.

Kuin lumpeet ovat kasvosi

En tiedä missä olet, sinä punainen alanko
missä taivaan kämmen käy ylitse niiden
jotka unissaankin liekehtivät.
En tiedä sinun silmistäsi mitään,
silmistä jotka naksuvat yössä
jotka kutsuvat ja kääntyvät
kiven kallion puun mukana
kuin nuotta johon vartaloni nopea
ja hidas panee maata.
En tiedä mitään silmuista,
kunpa tietäisin jotain silmuista
kuinka ne kasvavat mittaan, millainen
punerrus kytee sen ohimoilla,
joka sokean kimpun jo poimii
ja harsii rintaan.
Sillä mitä näistä salaisista kehistä
joilla toinen seuraa toista, mitä
kiertoradoista,
sanoista joilla kivetkin
kirskauttavat avautuessaan.
Mitä salaisuudesta jonka omakseni, omenakseni
haluan, kauhean huminan
jota punainen kekäle rinnassa kehrää,
mitä siitä jonka ympärille kierryn
vaikka en kuule sen ääntä, ehkä se palaa

vaimennetulla liekillä, ehkä joku on vaimentanut sen liekin,
ehkä minä itse elän vaimennettuna
niin kuin tähdet, jotka käpertyvät
omin käsin lopettavat vapisemisen
ja vain putoavat

Kenen avaruutta kehystävät
nämä päällekkäin kerääntyvät askelet

kenen kasvot kuultavat läpi syksystä?

On selvää, en pääse tästä, näistä
toistuvista kämmenistä

kuin lumpeet ovat kasvosi
todennäköisyyksien pinnalla

kuin lumpeet ovat kämmenesi
kuin pilvet, kuin lehdet

kun tummenet yön rinnoksella.

kaipuusi kuin kaipuuni taipuu
 tuoksi kättä polku, tuttuun, aamuun kaukaiseen, unohtuneeseen, kun tunnit kuin tunnit, vuodet kuin linnut, ohennut ommut, liehūt, joutsasena, lakeudella/aulavana
 ruskona & samuni
 soihuna & puolina
 poimuina
 nuolaisuisasi
 kaikuna nauhin
 kuiskivaan keimuvana, huojuvan a huutoudut

Kuin uupuneet veneet ovat kasvosi
kuin verkot, kuin nuutuneet perhoset

kuin vuoteet, kuin vuodet
ovat kämmeniesi lähteet

kuin keinuvat lehdet, leimuavat hetket
aallokon uumalla sormiesi jäljet

kuin toistuvat luomet ovat huomenesi
kuin tuomet

kuin valkoiset vuoret
ja painuminen virtaan.

Kuin sumput ovat huntusi
kuin lumput, suut ujut

kuin nupussa kuljet ruumiini
ulokkeissa, nujakoissa

kun kuulen henkäyksesi
niin hentoa heleytesi

etten ennätä edellesi
kun jo himmenet kuin hiekkaan

putoilevat lieskat.

Lovet kasvoja kukistavat.

Sodan arpoja ovat vaistosi
vaitiolosi, valtakoneistosi

toden toiveita ovat toistosi
sovun soivia sulat loistosi

mutta kauloissa joissa kaiut
suut särkyvät, jäät ärjyvät

ja puutteet kuin huurteet
kuita kuvittavat piri pintaan.

Sää selkenee, suvi vyöryy.
Veden orrella lumi yöpöy.

ja minä näen ja tahdon kuulla
sun poskipäärynöitä, ulpukoita

ja suusi liejuun mä tahdon uida
sen outolempeen mun pää putoaa.

kuin toistot
kuin poistot

kuin muistot
kuin suistot

kuin niitot
kuin liitot

kuin aiheet
kuun vaiheet

kuin perkeet
kuin enteet

kuin laineet

Kun poissa ovat loistosi poimuisat nuotit
kun hoiput kuin kaislat, niin laiskat

niin vaimeat

ja aaltojen velttous koskettaa pielusta
minä näen sinun kasvosi kuin kaivot, kuin voitot

kun tahdon.

Kaiun kaiut

Olen sinun kuin en koskaan kenenkään
muun kuin sinun
joka kaiken
peität
pimeydelläsi punaisinkaan
joka sykkii kuin ei koskaan
jättiläinen
hetki ennen
kuolemaa
kuin sinun
joka rikki
revit raastat
parahtavan
sydän paran
ota minut
yöhön yöhösi valtiaaseen
päästäisi kuin koskaan
et päättyisi
kuilusi putouksesi
irti

Alaisuuttasi
anon, anoisin,
oi uusi
oikea, oma.

Salaisuuttasi
sanon, sanoisin,
soi suusi
soikea, soma.

Säteilevä nuppu,

Tuuleni työntää kiipeillen kukkaasi. Sinä olet
nälkäinen kaikuni. Kirmaava kuuni laskeutuu
lakeuttasi. Säikky sateeni huokailee hiljaa peltoasi.
Kaikuni kannattelee rytmiäsi.

Tömähtäen sinun,

M

Kaukaiset kaarteesi
kääntyvät,
kantautuvat.

Aukaiset aarteesi
ääntyvät,
antautuvat.

Oma makea,

Valtakuntani etsii jakaantumistasi. Punainen ihmeeni
aistii loistaen salaista sydäntäsi. Sinä olet tykyttävä
taivaslintuni. Pilveni piirtää kosketellen iltaasi.
Sinä olet pyhä terälehteni.

Vuositolkulla sinun,
M

Onnekas, yhä
ylväs uhkuu.

Uhkea
uuma, ovi.

Ponnekas, pyhä
pylväs puhkuu.

Puhkea
puuma, povi.

Oi armaani,

Sinä olet luonnollinen kotimaani, heittelevä
horisonttini. Maisemani polttaa läpikotaisin
pitkää tassuasi. Sininen kukkani kopeloi puroasi.
Sinä olet päättynyt historiani.

Antautuen sinun,

M

Aava yö.

Emmin,
itkin.

Laava lyö.

Lemmin,
litkin.

Sinä sinä,

Sinä olet notkea kahleeni. Hopeinen polkuni liikuttaa
kimeää vuortasi. Syyntakeeton käpäläni kurkottaa
sokeasti taivastasi. Sinä olet kuoriutuva kuoroni,
pöyhitty kuusenpoikaseni.

Havisten sinun,

M

Aaltojen vyöryyn astu armaani
souda upoksiin, ulottuvuuksiin

aisti vokaalien antautuminen, avaudu
sateeksi uudeksi, uneksi

alla valkoisen avaruuden, aurinkoon
sokea ui, uikuta

aina valuvan ainoan ainoaa
sutta, unohdusta, uudestaan

ala vajota alkuun aikakausien
susi, uusi ukkonen.

Maagisessa maailmankaikkeudessa

Aaltoileva aamurusko, aaria aavemaisella aavikolla. Aavistus absintinvihreää ahdistusta. Aikamatkalla ainutkertaisia aistiharhoja, aitoja. Ajallisuudessa ajelehtivan akvaariokalan alakuloa. Aliavaruushypyt alkavat. Alkeishiukkasten alkumeressä alkurytmejä, alkusyyhy. Alligaattoreita altaissa, alttareilla, ammeissa. Amor ampaisee ampumaan androideja, anelevia. Ankannokkaiset ankeriaat ankkuroituvat annettuun annospussiin, ansaan ansaitsemattomaan. Antautuvat. Armaani, arvoituksellisten asentojesi assosiaatiot astelevat asteroidivyöhykkeellä asti, atonaaliseen aukkoon. Aurinkoni, auroraperhoseni, auta autiomaasta autisti autuuteen, avaa avaimellasi avaruus.

Haalistunut haamu haaveilee, haavoittunut hahmonsa haihtumaisillaan. Haikeana haistelee hajanaisia hajuja, hallitsemattomasti halusta halvaantuneena, hameeseen hampaanjälkiä hamuten, hankausta. Harhautuu harmaapäähä harppomaan, haukkoo hauras. Havittelee hedelmän hehkua, hehkun heijastuksia. Heikottaa. Helminauha helottaa helteessä. Henkäys herkistää hermoradat, herättää hevosen hiekkarannalla hihittelemään. Hiipii hiljaa, hiljalleen hillitön hilpeys, himoiten hirmumyrskyä hiri-viömäistä. Hitaasti hiussuortuvia hivellessä, hohtavia, hoipertelee, hokee, holtittomasti, horisontin horjuessa. Hourailua, huimausta. Hukuttautuu hulluuteen. Humaltuu huminasta, hunajasta, hunnutetun huohotuksesta. Huojuu, huokailee hurjapäähä. Huudot huuhtoutuvat huulille hyväilevinä hyökyaaltona, häilyvinä, häipyessä hälvenee häly. Hämmentävää. Hämyssä hämärtyvässä hän hätkähtää, hätäisesti häveten. Häämöttää hääyö, hölmistynyt höpsö, höyheniä höyryäviä, höytyviä.

Maagisessa maailmankaikkeudessa maanalaisia, maanisia maanjärityksiä. Madonreikien mahdollistamia mahdottomuuksia, mahtavia, mahtumattomia. Maljassa mandariineja marraskuiseen masennukseen. Matkustamme matolla, meditoimme. Mehukkaan mekanolinnun melodioissa menolippu mereen. Merenneitoja merihevosilla, merilunta. Meripihkaisia merirosvoja merisiileineen. Merisusia. Merivuokkoja merkillisten merkkijonojen metallisessa metelissä. Meteorilohkareita, metroja. Metrossa metsä, metsäaukiolla mettä. Mielenhäiriössä mielletöntä mielihyvää, mieltymys mietiskelyyn. Molemmat molottavat, molskahdukset monistuvat. Moniäänisessä monologissa monta mozartia muhii muinaisina muistihalvauksina. Munkin muodonmuutoksessa muodottomia murahduksia, murahduksissa musiikkia. Muusan muutos muuttolinnuksi.

Saavut, sadat saharaan, salamoit. Salaperäinen sametti-
kukka, sammumaton sateenkaari. Seireenistä sekaisin,
selittämätöntä selkeyttä. Sepitän seppelepäiselle sere-
nadia. Serpentiineinä sfääreissä, siamilaiset sidottuina
sieluista. Silmissäsi silta simpukan sinfoniaan, sinitai-
vaiseen. Sinkoilien sinussa, sinusta, sinuun. Sinä sipaiset,
siristellen, siritän sirkkana. Sirkutat sirosti, sitruunainen.
Soi soihtusi soita, soitasi soittaisin sokaistuna sokke-
lossa, sooloa sopraanon, sorjin sormin. Spektri suihkuua,
suistoalueella suistuu suitsista suittu, sujahtaa sukelluk-
siin. Sulaa sumeuteen, sumuun suon. Supisee, supistuu
suppuun susikuoron suu, suudeltava, suunnistettava
suuntaan suurpedon. Suusi suussani. Suutelu suututtaa
sydänkäyrän sykerölle, sykimme, sylkkäin, symmetri-
sesti. Syreenit syttyvät syvyyksissä, syöksevät sädekehiä,
sähköiskuja, säikysti säkenöiviä. Särkyvissä säteissä sätky-
nukkien säännöttömiä sääriä.

Palaan sinuun.
Omako vokaalini olet?
Kenties et:
ei se ole sinä, vaan sinuun
keneen kuulun, kaivaudun,
puristun,
jos vain sallit suusi, suloisuutesi,
onkaloittesi luut,
joista vain uneksun
ja joita kohti virtaan.

Ikuisuus on sinun,
iäti tuleva suuruus olet
usein tullut pikku kuolema,
muuntumisesi suuntiin,
jotka eivät vielä olleet täällä.
Sinuun uskoudun, huulesi muodottomat, kuurot:
katso, miten kurottaudun.
Saavun, kun olet jo poistunut.

Tunnet toiston, se on aluettasi.
Pisin etäisyys välillämme on muoto.
Muutos. Soutu. Uskollisuus. Luku.
Unohdus, ja tavoittaminen
jälleen, näkeminen.

Miten etäinen olet, ja miten läheinen.
Miten vääriä ovatkaan sanat,
miten vähän ne kantavat sinua.
Mitkä sävelet, montako nuottia
tarvitaan nuottaan, johon uit
sumein vedoin, yhä uudestaan
kuin tuttuna tulet joka kerta,
ja jokaisena olet minun

ja jokaisena olet poissa,
otus sinussa yhä –
älköön sylisi olko ikinä tässä
jossa loputtomasti valun imuun

Laineitani, näköalojeni laskin
    menin sisääni, itseeni, etsin
omaani, omaisuuttani, hamusin
    omakseni, omenakseni
kesäyön keinun, ruiskukkien
    veisuun, immenliinan kajon
taivaan palttinan vajoamisen
    raivon, kauneuden parkkiintuneen
käden, värisevän, varisten
    viserryksen.

Kynnykseni kalusin, ikkunoitteni
    pielet nieleskelin, ajattelin miten
pieneen menin, pieleen muitten
    kieleen, liemeen, niemeen, notkoon
ja saarelmaan, mittaan mitattomaan
    kistaan, taakse kiven, nimen valtaa
pitävien ikeen, minne me kaikki
    kuulumme, liki kiinnitymme sitä
mikä meitä muistuttaa tutusta, kuvan
    kaltaisuudesta, siihen sulautumisesta.

Ja mitä etsin, löysin, nimeämättä jätin
    ääneni, kulkuvälineeni, kaikuni
tuuleni, nuoleni, nuolaisuni
    sydämeni muotoisen luodin
vain labyrintin kudoin, itseeni
    reitit kaiversin seitin
oman tahtoni ja tähteni peitin
    piiritykseni näkymättömäksi tein
ja näin sisimmästäni jäin paitsi,
    mutta tiesin miten se eteni:

kepein ottein
    juuri muun muuta
        ja aivan
    toisaalta.

Suut

minä rakastan sinua joka olet vihreä
rakastan käsiäsi miten ne ylettyvät sisään
rakastan tähtien sihinää siellä missä pehmeys on
ja pimeys joka sytyttää kunkin yksitellen.

rakastan soihtujasi jotka tulvivat yössä
sinä joka olet ensimmäinen silmä
rakastan katsetta jonka ojennat takaisin
ja johon minä ensimmäistä kertaa tartun.

sinä asustat laiturin alla ahvenissa
läpinäkyvässä hauessa joka ajetaan pois
sinun kyljistäsi paperikoneet irtoavat
ja isät joita odotetaan aikaisin kotiin.

olen kaivanut sinulle makuupaikan
niin lähelle sydäntäni kuin mahdollista
kannan sinua mukanani niin kauan kuin jaksan,
ja kun en enää jaksa,

lunastan paikkani panttina panttien joukossa
ja pehmeänä menen pehmeään paikkaan,
sinne minne kaikki värit virtaavat
pitkinä, valkoisina aaltoina

{ Käsi on silmä se. Ymmärtää kukkien. Vihjeitä se tietää
{ hankaa tamman arkaa partaa taas anna marjan karata

{ että. Sinun tekee mieli. Kääntyä purjeeksi myrskyn.
{ salaa kasvaa mahlaa vartaassa naamalla sannassa

{ Nälkäiseksi kiivetä lentää kuun. Lävitse lähemmäs.
{ rampana jahtaa lankaa maljaa narahda ahnaana

{ Pimeässä metsä. On ymmällään mykkä se nousee
{ parahda rastaana sarasta rankkasada manalan

{ läpeensä. Vihreäksi kuin yllättävä häntä.
{ hapanta magmaa kahlaa kalman laavaa

{ Salaisuus hohtaa. Kasvoillasi jäät. Kuoriutuvat missä
{ teen retken menneen lemmen hetkeen mereen pesen

{ silmä välttää matkalla. Alas katoaa aika ja. Tuijottaa
{ helmen teen seppelveneeseen veteen pehmenen meteen

{ uniasi jäät. Katsomaan ja kumajat. Lisää lupaat
{ teen lemmen eleen retken hetkeen en teeskentele

{ rakastaa. Sutta öisin. Uikuttavaa.
{ menen rekeen pehmenen

{ Asut metsässä marjojen kanssa keskellä. Kerää te.
{ niin hiipi kiltti pingviini irti liiti pilviin hikisin siivin

{ Vuodate vokaaleja hän. Haluaa lankapallon hän.
{ silitti piti kiinni silkkisilmin sinisin pillitti villisti

{ Yhtä hevosta laukkaa koko metsä.
{ vikisi niin itki niilin mississipin

{ Salaisuus vapautettu rakkautesi virtaa kuin. Kukkien
{ oto voston kookko ponnnon joko toloo sonoo

{ kannattelemana pitkin hymyn. Rantaa katselet.
{ kohto poono koomot sormoso son lopo sono

{ Häntä ja hän tietää että tömähdät maahan. Kuin
{ voolo korron sodon mono holoon oho koollo rosvo

{ turkki alas sutta ripustaa. Seinälleen sinä. Kiipeät.
{ sono joko lostono loonohollo rojohdot soloon

{ Nälkäisenä lepatat. Ilmassa kaikkialla. Kirmaava
nukkuu suru mun muuttuu mutrusuun hupsu

{ persikalle. Persot kielenpäät kärhet. Tykyttävät.
nuppu kun kutsuu kummun kumu sun rummun

{ Sokeasti vesieläin vikisevä. Vihel tääry. Hävalas.
kurnutus mursu puhkuu kuuhullu lurjus pumppu

{ Silkkaaki. Pinäätö mähdät. Poks. Ahdatt. Yönnänniit.
uupuu puutuu pupu tunnut kuulut tunnut kuulut

{ Tysisyt. Tyysii. Viksinot. Keiksi. Kiipeileväisiksi.
tunnut kuulut purrut turrut ruusu ruusu suu

{ Naurusi niin. Vieno puro pulppuaa povesi. Kuin
{ yltyy myrsky nyhkytys nyt yhtyy hymy myrkkyy

{ perhonen lepattaa. Kuusenpoikaset keinuvat. Hiljaa.
{ kyyn hyytyy lyhty tyyntyy tykytys nyt syntyy hylän

{ Kuiskivat tuntematonta. Kieltä luonnollista.
{ mykkyys kyyry syys pysyy syyhy kysymys

{ Tuoksut. Tuulia jotka pakenevat valoa illan. Syliin
{ hämärässä käännähtää hän vähän hännää värähtää

{ aina jossain. Muualla sukellusveneiden saattue.
{ karkäs kypälä kärppänä läsnä vääjäämättä päättä

{ Paljastuu surutulitus palaa silmiesi. Taivaanrannassa
{ hännättä mäntäpä räjähtää särkkä järehtää rännässä

{ punaisia sateita.
{ väpättää tähkäpää

Pimeää, kimeyttä

Loista minussa. Nielen sinua kylkeen kyllä, päivänä jona lentää näkemään taivaan lohdun. Kunpa kerran, hioin sinut silkasta. Nyt avautuvat lahoavat asuntosi tunnetun maan, ja me lähdemme villavina, yllämme katsojia jotka odottavat. Yllämme katsojia. Sanoisin hevoset, aikaiset hevoset niin kuin sinä, sinut, kuulisin hedelmät edellämme. Mutta muistini ei himmene. Sinun suusi ei osunut minuun. Silti herätin sormeni sinuun, ja se kestää, tavat, sanat ovat oksia jotka epäävät minuutesi. Olenko selviytyivät? Olenko sisäisellä lämpimänä? Lämpimänä minä jakastan, niitemminkänä päivänä, päivänä jona lentää näkemään taivaan lohdun, jona virtaavat, jona kolhivat kirjoja, jona laulu.

Ja niin kuin palaisit meidän ruusukotiin mutta olisit liian pimeä. Niin kuin etsisit sisään, ylemmäs ja nauloihin. Niin kuin etsisit kumoutuneet, kiipeilijät, niiden lipeämisen. Kuvaisit vakavaa silkkiä, luiden siliämistä. Vakavaa lempeä, sen reunaa, olemista. Että yhtäkkiä olisitkin reuna, yliminänäkin olisit. Että yhtäkkiä et tuntunutkaan laulu, et tuntenutkaan. Salaisesti paikatuisa kosketuksissa, kuin olisimme jääneet uneen, niin kuin uni olisi nostanut tähän otteettomuutta. Tuhannesti ikkunasta asti. Ikkunasta asti ruususen sala-askelia, ja niiden lähellä niin pimeää. Pimeää lähellä niitä, ja sinun kimeyttä.

Anna. Punaisena odotan lipusta laskettua aikaa,
syntaksia, minuakin joka palaa samaa tuulta.
Pimeä syttyy syvästä ja sytytetään, sinä olet korissa
ja virtaat, pieni merkki, oleminen tasan annettuna
ihmeenä. Jos tulet hiljaa lammen armoon, käännä
suusi aina kohti liinaa; nukuttava armas liina,
moiré, sinua minä pitelen sydämeni sammioissa,
sinistä pirtaa.

Niin maannut olen että vasta nyt enenen, enkä tiedä otanko koskaan ketään lakeuksien alle, sillä nyt olen kaksin, näen hänet kuin lyhdyn, katso, padottu sieluneläin pallean alla, sen sininen naama.

Kaksi se on, muuta en tiedä, sillan alla ne pujottavat kaikunsa minuun ja jotain murtuu. On niillä kuunsa. Ne usein sytyttävät ainoansa, ja sen jäljiltä kävelevät nuorapäiviensä läpi kuin hullut. Nuotioitaan eivät koskaan pane ikkunoiden taa, teljeten. Ne ovat kiertolaisia, maannälkä.

Mutta salaisuudet avautuvat hevosille. Kun huuleksi nousevat joesta, naulaan itse valon tähän joenpenkkaan kiinni. Salaisuudet avautuvat, yksi naula tämän nahan lävitse, ja välttämätön enne joka katkaisee etenemisen.

Punaisen voitosta. Se on hereillä ja minusta. Pujota tämä esille niin vaanin ja kaikissa puhkeavat sutta eikä mitään jää kenestäkään jälkeen. Pujota tämä esille, niin kello lentää sinut näkemään. Näin hänelle, hempeälle, voi aurinko laulaa. Se on laulu jonka sinä olet nähnyt, melkeinkeinuva, kello joka lentää kohti suuta.

Sinä? Kuun untuvat kuhertelevat. Korkeassa aallokossa sinä kuuntelet ja kumartelet niin kuin kerran tajuaisitte. Että kädessä on käänne, kuin silpuksi solmittu rasia, kuin kotikylästä mukaan tarttunut amuletti, joka kenties putoaa meren uumeniin. Tarvitaan vain jokin tunne. Esimerkiksi sinä joka näet kuun vilkuttavan silmän, hopeisen rasian joka putoaa kaskelotin mahassa. Sirpaloituneet sormet jotka hamusivat rakkautta, rantahietikon joka rakennetaan uudestaan hyljistä, huuhtoutuneista kämmenistä.

En kerro tarinaa, tarvitaan vain
huulettomuutta. Kaipaus
kuviteltuihin muuttolaatikoihin.
Rakkauden likaa.

Ellen tietäisi, huhuilisin.
Sinua olen
mutta
pimeänä puhallan kattoon.

Jackson Mac Low:
Oodeja Irikselle

suomentaneet
Marko Niemi & Miia Toivio

I. oodi Irikselle

*keskiyöllä soutelun jälkeen, lauantain ja sunnuntain
välisenä yönä, 18.–19. heinäkuuta 1970*

Rakastan sinua, Iris Lezak,
kun näen sinut, sydämeni
hakkaa samaan aikaan nopeammin
& levollisemmin.

Ilostun niin nähdessäni sinut,
kun näen sinun puhuvan,
kävelevän, loikoilevan tai juoksevan,
kumartuvan alas

tai istuutuvan: kun näen
miten istut hiljaa paikallasi
tai liikehdit niin eloisasti
& ilmaiset

sisintäsi silmin & elein:
kehosi alati tapaillen uusia
asentoja, kauneutesi eri puolia,
Iris, sinun

näkemisesi virvoittaa minut jopa
silloin, kun menee todella
huonosti: en tiedä mitään
objektiivisesti kauniimpaa!

38. oodi Irikselle

klo 3.26 tiistaina, 28. heinäkuuta 1970

Okei! Jätän sinut rauhaan!
En vaivaa sinua! En
tule luoksesi ellet sano
haluavasi minua!

Tätäkö sinä minulta haluat?
Auttaako tämä sinua vapautumaan?
Näinkö sinä joskus, ehkä,
rakastat minua?

En aio anella rakkauttasi
enkä aio anella lempeäsi!
Pysyn täällä yksin kunnes
kutsut minua!

Istun pöytäni ääressä &
nukun sohvalla: (se ei
liene uutinen) – jahtaan naisia
joita panen,

imen, nuolen & nussin,
kun en saa sinulta
tarpeeksi lempeä enkä lohtua.
Sitäkö haluat?

64. oodi Irikselle

klo 8.15 tiistaina, 4. elokuuta 1970

Minua ei liiemmin yllätä
että tätä nykyä tahdon
kirjoittaa vain ja ainoastaan
“eksistentiaalista runoutta”.

Sattumaan pohjautuvat objektiiviset &
systemaattiset operaatiot ovat antaneet
minulle monia runoja &
tekstejä viimeiset

viitisentoista vuotta, mutta nyt
minua huvittaa kirjoittaa vain
elävää subjektiivisuutta: – sisäisyttäl en
muuta kirjoitakaan

huolimatta niin sanotun “egottoman
taiteen” parissa vietetyistä vuosista
– khimaira! niiden ylpeiden jalo
unelma, jotka

eivät suostu kaatamaan sielusaastaa
paha aavistamattomien asiakkaiden niskaan
& pitävät itseään Boddhisattvoina
pakotteen ansiosta!

112. oodi Irikselle

klo 13.30 sunnuntaina, 31. lokakuuta 1971

Olenko rakastunut ihmiseen jota
ei enää ole Oletko
nykyään niin erilainen että
olen väärässä

kun luulen että rakastan
sinua yhä vaikka kehomme
eivät tunnu liiemmin enää
rakastavan toisiaan

Kun näin sinut menossa
Meredithin veneelle, muiden mukana
parkkipaikalla, se mitä tunsin
tuntui rakkaudelta

Se oli rakkautta, mutta
oliko se rakkautta Sinuun
Nyt vai sinuun sellaisena
kuin olit

kauan sitten, silloin kun
salaperäinen voima veti meitä
yhteen ja olimme hukkuu
toistemme silmiin

113. oodi Irikselle

klo 14.50 sunnuntaina, 31. lokakuuta 1971

En ehdi ajoissa keikallesi
Sanotko Niin tyypillistä sinua
kun luet tai kuulet
tämän oodin

Nauratko huojentuneena ettet joudu
enää odottelemaan kun myöhästyn
kun viivytän taas lähtöä
tehden asioita

jotka piti tehdä aiemmin
Tällaiset jutut tappoivat rakkautesi
minuun joka joskus olin
joka yhä

näyttää olevan hengissä, rakastaa
sinua ja on myöhässä
istuu metrossa nyt kun
se seisoo

Columbus Circlellä ja lähtee
eteenpäin kohti Seventh Avenueta
tuoden minut sydän pamppaillen
ensimmäiselle keikallesi

114. oodi Irikselle

klo 12.10 maanantaina, 1. marraskuuta 1971

Joka aamu lähtösi jälkeen
olen herännyt itku kurkussa
Ainahan sinä itkit Sanot
Se on

yksi syistä miksi lähdin
En kestänyt aamuista synkkyyttäsi
Jos et herännyt surullisena
heräsit vihaisena

Sellainen minä olen, Iris,
sinun on parempi ilman
minua Istuskelen jouten koko
aamun, apeana

kaivaten sinua ja lapsia
muistellen onnen aikaa Mainessa
Minun pitäisi olla onnellinen
jos rakastan

sinua, sillä elät niin
kuin haluat, omana itsenäsi
et vaimona, asuen keskustassa
lähellä ystäviäsi

Epilogi

Pidä minusta kiinni edes pikkiriikkisen
Kun aallot murttuu meihin ja meidät murentaa.
Sinun kätesi kitkee surun pitkämielisen
Ja piirtää taivaalle pilven, joka meitä muistuttaa.

Ota minusta kiinni niin kuin tähden sakarasta
Kun taivas osiin puretaan ja romutetaan.
Ja me maataan aivan hiljaa luumupuiden alla
Mykkä ruoho meille kertoo salaisuuksiaan.

Paina kätesi otsalleni multa mustimpaan
Taita heilimöivä heinä, joka silmissäni kasvaa.
Sanat suloiset huulilleni pisaroivat taas
Salaisuuden saat kuulla sinä ainoastaan.

Taivas rosainen on, linnut uupuneina meissä
Värjyy yön hellä kämmen, siihen kääriydymme.

Sisällysluettelo

Jo avautuu aamu, muuri 5

Kuin lumpeet ovat kasvosi

En tiedä missä olet, sinä punainen alanko 9

Kenen avaruutta kehystävät 11

Muistan sinut kuuna luolassa 12

Kuin uupuneet veneet ovat kasvosi 13

Kuin sumput ovat huntusi 14

Lovet kasvoja kukistavat 15

Sää selkenee, suvi vyöryy 16

Ja minä näen ja tahdon kuulla 17

Kuin toistot 18

Kun poissa ovat loistosi poimuisat nuotit 19

Kaiun kaiut

Olen sinun kuin en koskaan 23

Alaisuuttasi anon, anoisin 24

Säteilevä nappu 25

Kaukaiset kaarteesi kääntyvät 26

Oma makea 27

Onnekas, yhä ylväs uhkuu 28

Oi armaani 29

Aava yö 30

Sinä sinä 31

Aaltojen vyöryyn astu armaani 32

Maagisessa maailmankaikkeudessa

Aaltoileva aamurusko, aaria 35

Haalistunut haamu haaveilee 36

Maagisessa maailmankaikkeudessa 37

Saavut, sadat saharaan 38

Palaan sinuun 39

Laineitani, näköalojani laskin 41

Suut

Minä rakastan sinua joka olet vihreä 45

Käsi on silmä 46

Salaisuus hohtaa 47

Asut metsässä marjojen kanssa 48

Salaisuus vapautettu rakkautesi virtaa 49

Nälkäisenä lepatat 50

Naurusi niin 51

Tuoksut 52

Pimeää, kimeyttä

Loista minussa 55

Ja niin kuin palaisit meidän ruusukotiin 56

Anna 57

Niin maannut olen että vasta nyt enenen 58
Punaisen voitosta 59
Sinä? Kuun untuvat kuhertelevat 60

Jackson Mac Low: Oodeja Irikselle

1. oodi Irikselle 63
38. oodi Irikselle 64
64. oodi Irikselle 65
112. oodi Irikselle 66
113. oodi Irikselle 67
114. oodi Irikselle 68

Epilogi

Pidä minusta kiinni edes pikkiriikkisen 71

